

Stichting Nimba
1994 - 2014

Bangoura

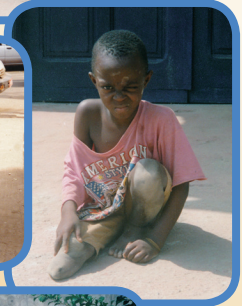
'Maman Marek en Maman Nelly'

20 jarig jubileum van Stichting Nimba

Ze zijn het niet gewend in het middelpunt van de belangstelling te staan. Ze zitten wat onwennig naast elkaar op de bank: stoer, kort haar, strakke brillen. 'Het gaat toch om de kinderen, niet om ons', mompelen ze ongemakkelijk. Ze vinden het niets, al die aandacht. Maar deze keer komen ze er niet onderuit: de twee zussen Marijke Clabbers-Klein (69) en Nelly Klein (66) hebben 20 jaar geleden Stichting Nimba opgericht en zijn sindsdien De Motor van een school voor Guineese kinderen met een lichamelijke handicap. Op dit moment zijn er maar liefst 80 leerlingen, een aantal dat twee decennia geleden in Conakry - de monsterlijke hoofdstad van Guinee - onmogelijk leek.

'Toen we begonnen moesten we in de eindeloze sloppenwijken gehandicapte kinderen zoeken. Via via hoorden we waar er eentje zat, meestal ergens weggestopt in een hoekje, min of meer uitgestoten door de familie, of op een plek om te bedelen. Vrijdagmiddag, náást de moskee was een goede locatie. Daar stuurden ouders die kids heen omdat moslims na het Grote Gebed altijd geld aan bedelaars geven', herinnert Marijke zich. Met behulp van een arts van FMG (Fraternité Médicale Guinée) ondernamen ze ware speurtochten naar gehandicapte meisjes en jongens. Eenmaal gevonden kostte het veel moeite om ouders te overtuigen hun gehandicapte kroost naar school te sturen. In Guinee zijn gehandicapte jongeren zwaar gestigmatiseerd, Kinderen van de Duivel, outcast, nergens goed voor, een vloek voor de familie. Ze gaan per definitie niet naar school, en

zijn daardoor gedwongen hun hele leven te bedelen. Ze kunnen immers niets anders.

Marijke en Nelly - beiden getrouwd en moeder - ontdekten hoe kansloos gehandicapte kinderen in Guinee waren doordat Marijke begin jaren negentig van Alpha Camara, een Guineese muzikant, trommelles kreeg. Gewoon. In Arnhem. Waar ze woonde. Ze wist niets van Guinee, alleen dat het straatarm was, een militaire dictatuur, en ingeklemd tussen onder andere Liberia en Siërra Leone in West Afrika.

Alpha organiseerde voor zijn leerling-Marijke in de jaren '90 reizen naar om daar ter plekke de mu-

gen samen met zijn vaderland ziek en de kunst van het slagwerk te beleven. Nelly ging een keer mee, en toen gebeurde het.

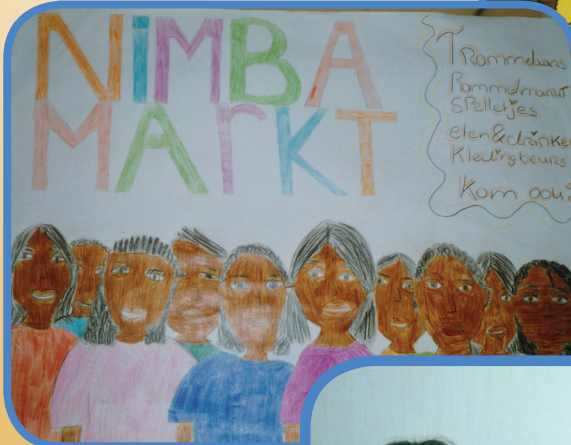
Nelly: 'We zaten met ons muziekgroepje

in een vissersdorpje en daar was een schattig meisje in een rood jurkje dat door het zand naar ons toe kroop. Bangoura heette ze. Verschrikkelijk. Ze bleek polio gehad te hebben en kon haar benen niet meer strekken. Maar als haar pezen doorgesneden zouden worden bij haar lies, dan kon ze met behulp van beugels weer rechtop staan en met krukken weer leren lopen. We hebben allemaal geld ingelegd en haar operatie betaald. Ze was zo blij. Ze had opeens een leven.

Zoiets vergeet je nooit meer. Bangoura, zij was het begin.' De zussen knikken elkaar toe, het is eventjes alsof ze één zijn.

Ze besloten dat er wat moest gebeuren. Guinee, zeven keer zo groot als Nederland met 11 miljoen inwoners, waarvan 1,7 in de hoofdstad, telt 700.000 gehandicapten. Ieder initiatief zou een druppel op een gloeiende plaat zijn. Maar iets, hoe klein ook,

was beter dan niets. Van Alpha en zijn familie huurden ze een stuk grond aan de rand van de hoofdstad. Marijke en Nelly richtten in 1994 Stichting Nimba - de naam van

een Guineese vruchtbaarheidsgodin - op en liepen zich uit de naad om donateurs en sponsors te vinden. Dat lukte wonderbaarlijk wel. Behalve particuliere donateurs en scholen kregen ze geld van

het Liliane Fonds, De Lions Club, de Efteling en vele anderen.

Ze begonnen met de bouw van klaslokalen en een Grote Zaal waar ze feesten en evenementen konden organiseren die ook wat geld opbracht. De bouw vorderde langzaam, tot het geld van dat jaar weer op was. Dan

moesten de zussen weer een nieuwe ludieke campagne bedenken voor nog meer geld. In Guinee dragen boeren het in hout gesneden beeld van Nimba rond op hun schouders en hopen daarmee op een goede en voorspoedige oogst.

'Zet ook uw schouders onder Nimba' was en is nog steeds de slogan van Stichting Nimba.

Met engelengeduld en vechtend tegen de klippen op hielden ze vol.

Alles in Conakry was en is moeilijk: het verkeer is een ramp, de wegen zijn bijna onbegaanbaar waardoor auto's en busjes voortdurend kapot gaan, het grootste deel van de dag is er geen elektriciteit, bouwvakkers komen vaak niet opdagen omdat ze simpelweg geen vervoer hebben, en de Afrikaanse mentaliteit – surrealistische bureaucratie, corruptie op alle mogelijke niveaus, bijgelovigheid en een sterk geloof in hekserij - is soms gekmakend. Over de nadelen van een militaire dictatuur maar niet te spreken.

Marijke, glunderend: 'Daar hebben we wel heel veel van geleerd. Als je daar met al die obstakels iets voor elkaar krijgt, dan kan je overal tegen. Bovendien:

onze westerse nuchterheid is ook niet alles en heeft ook zo z'n beperkingen'

Centre Nimba, het school, was niet zomaar 'iets'. Hoe klein en bescheiden ook - en zonder de spreekwoordelijke miljoenen én bekendheid van bijvoorbeeld Angelina Jolie, Oprah Winfrey of Bill en Melinda Gates – eigenlijk is het

een prestatie van Olympische omvang. Juist omdat het zo kleinschalig en low profile

is.

De school ging in 1999 open, de eerste leerlingen studeerden af in 2003.

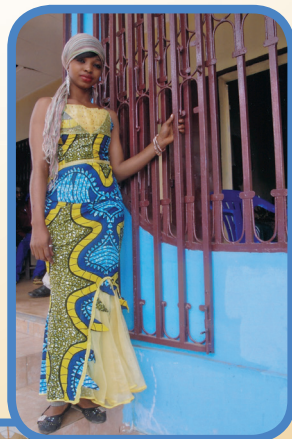
Marijke en Nelly in koor: 'Dat was een absoluut hoogtepunt'. Ze veren overeind, hun ogen glanzen, ze vullen elkaar aan en vallen elkaar in de rede als Afrikaanse trommelaars. Hun verhalen buitelen over elkaar heen.

Nelly: 'Diezelfde ouders die eerst hun kinderen niet naar school wilden sturen en zelfs compensatie van ons eisten omdat hun bedelaartjes als ze op school zaten geen geld meer opbrachten, jaha, diezelfde ouders kwamen met kado's: kalebasen met rijst, bankbiljetten die niets waard waren maar het ging om het gebaar, ze dansten en zongen voor ons.'

Marijke: 'Je had die kinderen moeten zien. Toen we ze voor het eerst vonden en zagen, zaten ze in hoekjes of achter muurtjes, ze schaamden zich voor hun gebrek, keken je niet aan en durfden niets te zeggen. Nu babbelden ze honderd uit. Sommigen hadden simpele operaties ondergaan, waardoor hun fysieke kwaliteit van leven enorm verbeterd was. Ze waren zó trots dat ze iets konden:

Frans spreken, lezen, schrijven en rekenen.

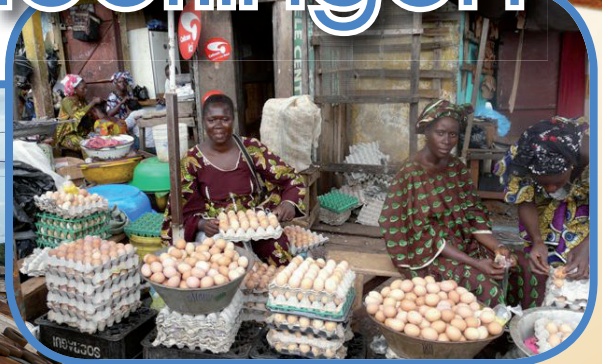
En dat ze iets wáren: schoenmaker, kleermaker, leerbewerker.' De jaren gingen in een razend tempo voorbij. De lesprogramma's werden steeds beter, ze verbouwden zelfs rijst voor de dagelijkse warme lunch - voor de meeste leerlingen de enige maaltijd per dag die

Conakry, hier won

en onze leerlingen

ze krijgen – ze kregen betere en nieuwere busjes om de kinderen naar en van school te brengen, naaimachines, zonnepanelen, een tractor. Aan vindingrijkheid en talent voor improvisatie was geen gebrek.

Een ontroerend stapeltje jaarverslagen van Stichting Nimba van 1996 - gebroken wit, zwart-wit foto's, ruw papier - tot en met 2013 - fleurig, kleurenfoto's, glanzende velletjes - is daarvan het bewijs. De kleine boekjes staan vol met kleine mirakels, te veel om op te schrijven. Het is uiteraard moeilijk een project te runnen op meer dan 4000 kilometer afstand. Marijke en Nelly moesten daarom noodgedwongen vertrouwen op het lokale personeel. Dat ging één keer mis: een nieuwe directeur had een deel van de rijstopbrengst in eigen zak gestoken. Hij werd begin 2012 onmiddellijk ontslagen, samen met enkele leraren die hiervan op de hoogte waren.

Marijke knijpt haar ogen dicht en zucht: 'Dan zit je meteen met een dilemma. Vertel je het de donateurs wel of niet?'

Nelly, strijdvaardig: 'Ik vind dat je transparant moet zijn. En donateurs mogen best weten hoe moeilijk of onmogelijk het soms is.'

Met een 'Wel en Wee – brief' stelden ze sponsors en donateurs tóch op de hoogte. Een paar haakten af, maar de meesten bleven trouw en kwamen met extra financiële hulp, waardoor een geweldige nieuwe directeur, Balla Kante, aangesteld kon worden. Hij is er nog steeds en geeft een heel nieuw elan aan Centre Nimba. Hij is een bekende Guinese zanger, heeft jaren in Duitsland gewoond en stelt zijn leven en imago nu in dienst van de Nimba-kinderen.

Onder zijn bevlogen leiding is de school in 2012 verhuisd. Alpha stierf een paar jaar geleden en zijn familie wilde de grond niet langer aan Centre Nimba verhuren voor de lage prijs die Alpha ooit had bedongen. Het huurcontract van 15 jaar werd niet verlengd, de

Grote Zaal en het schoolgebouw moesten worden ontruimd, en tijdens de grote zomervakantie stond Nimba opeens op straat.

Marijke: 'Wat een zorgen, we waren wanhopig'. Nelly: 'We wisten echt niet of we in oktober 2012 verder konden gaan. We sliepen niet meer, want hoe vertel je zoiets aan al die kinderen die rekenen op hún school?'

Alles kwam goed. Balla vond een andere ruimte,

in een betere buurt, met een betere bereikbaarheid. Dit jaar was er weer hoogspanning. In het voorjaar brak de Ebola-epidemie uit waardoor het land steeds meer plat kwam te liggen en alles heel veel duurder werd. En tijdens de zomervakantie werd directeur Balla ernstig ziek. Vanwege het Ebola Gevaar kon hij in bijna geen ziekenhuis terecht. Tot overmaat van ramp liet het Lilliane Fonds na 20 jaar Nimba vallen omdat het had besloten geen énkelt project in Guinee meer te steunen. Op dit moment is Guinee een in de steek gelaten land: bijna geen enkele Nederlandse instelling of organisatie, laat staan een ministerie, geeft op dit moment ook maar een cent aan Guinee. Daar wordt in de media met geen woord over gerept. Maar dankzij onze trouwe donateurs en een last minuut donatie konden de lessen gewoon weer beginnen. Schoolmaterialen konden worden aangeschaft en was er geld voor de maaltijden en voor diesel

voor de bussen. Nelly: 'Het is soms wel veel stress hoor.' Marijke, met een knipoog: 'En we zijn inmiddels ook de jongsten niet meer'. Hoe verder? Denken ze aan opvolgers? Welke gekken of gekkinnen zouden Nimba ooit van deze twee zussen over willen of kunnen nemen? 'Niemand', antwoorden ze beiden lachend.

Nelly, zakelijk: 'Het is de bedoeling dat Nimba tussen nu en 5 jaar onafhankelijk en zelfstandig wordt. Er is inmiddels ook een stichting in Guinee zelf. Dat is een vereiste voor sommige donateurs of

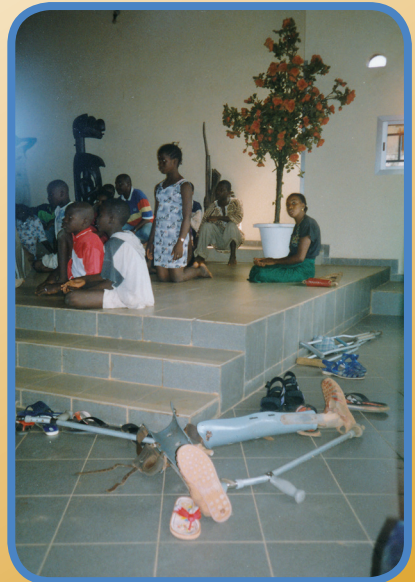
sponsors. Die lokale stichting kan projecten opzetten die geld genereren. Er is een optie op een stukje land (3 ha.) waar een kippenfarm voor eieren, een biologische tuin, een restaurant en een aantal hutten voor toeristen kunnen worden gerealiseerd. In een winkeltje kunnen zelfgemaakte kleren, schoenen en handwerkproducten worden verkocht. De Guineese Minister van Sociale Zaken is op bezoek geweest en heeft beloofd het schoolgebouw te kopen en aan ons te doneren. We zijn steeds meer bekend, want dankzij Balla komen we geregeld op de Guineese tv.'

Ook de muzikale leerlingen, die samen de groep Les Stars de Nimba vormen, zijn goede ambassadeurs van Centre Nimba. Zij laten zien en horen dat ze meer kunnen dan bedelen. Marijke, een beetje vermoeid: 'Maar het gaat heel langzaam. Die minister heeft wel van alles beloofd, maar er gebeurt verder niets. Er moet een structurele oplossing komen, want wij hebben ook niet het eeuwige leven.'

Marijke en Nelly zijn even stil, ze kijken voor zich uit, naar de toekomst van Nimba, naar hoe het nu verder moet met hun Nimba-protegees. Wat hebben de twee zussen met Nimba in die oceaan van ellende nou eigenlijk bereikt? Wat zijn nou 80 adolescenten per jaar op die ene plek tegenover 700.000 gehandicapten in heel Guinee?

Marijke, met vuur in haar ogen: 'Ik geef toe, dat aantal zegt niets, is belachelijk weinig. Maar het gaat om veel meer dan dat aantal, het gaat om een mentaliteitsverandering. Dankzij Nimba worden gehandicapte kinderen niet meer als totaal waardeloos gezien. Nimba is het bewijs dat ze met onderwijs en een vakopleiding meer kunnen dan alleen bedelen, dat ze in plaats van een bron van gene en schaamte, een bron van trots en fierheid kunnen zijn.'

Door Nimba gaan nu sommige gehandicapte kinderen zelfs naar gewone scholen, in plaats van dat ze zoals vroeger thuis worden weggestopt. Dat is toch geweldig?

En Nelly, zichtbaar tevreden: 'Dat aantal kan me niet zo veel schelen. Ieder geholpen kind is er één. Nimba is na 20 jaar echt één grote familie, en die blijheid van die kinderen maakt alles goed. Het is het allemaal waard.

Marijke mijmert nog even over door over dat 'extended-familie-gevoel': 'Dat is natuurlijk heel Afrikaans. Het heeft voor- en nadelen. Ach, hier zijn we gewoon Marijke en Nelly. Maar daar zijn we Maman Marek et Maman Nelly. Daar zitten een wereld en een geschiedenis achter. En dat neemt niemand ons meer af'.

Ingeborg Beugel.

Bangoura als zelf
bewuste jonge vrouw

*liefst maandelijks,
een bijdrage over te maken naar:*

NL31 INGB 0000 0047 97

of:

NL51 RABO 0124 8760 64

Marijke Clabbers-Klein – voorzitter
Sw. de Landasstraat 72
6814 DJ ARNHEM
T.: 026 445 2678
E.: info@nimba.nl

Nelly Klein – secretaris / penningmeester
Hertog van Brabantweg 24
5175 EB LOON OP ZAND
T.: 0416 364 565
E.: n.klein@hetnet.nl

Quintijn Hoogenboom bestuur, web-master
T.: 026 3334372
E.: q.hoogenboom@antenna.nl

Ingeborg Beugel – bestuur, fondsenwerving
T.: 06 4619 0998
E.: i.beugel@xs4all.nl

Website: www.nimba.nl

ANBI: Stichting Nimba is door de
Nederlandse Belastingdienst erkend als Algemeen Nut Beogende Instelling.
Dat wil zeggen dat uw giften in aanmerking komen voor belastingaftrek.

opmaak en drukwerk:
R.P.Q. foto - video - drukwerk
www.rpq.nl

www.nimba.nl
1994 - 2014